

idet organisationen naturligt vil anmode om nærmere oplysninger i tilfælde, hvor refusion ønskes for et væsentligt større antal bånd end det, den pågældende brugertype normalt vil have behov for.

Den generelle adgang til at undlade opkrævning for hele partier efter § 26 c vil først og fremmest være relevant for virksomheder i elektronikbranchen, såsom handelsfirmaer, kopieringsanstalter og lignende. Det må for de fleste virksomheders vedkommende kunne påregnes, at opkrævningsorganisationen kan indgå en generel aftale, hvorefter disse selv anmelder de båndpartier, som skal vederlagsberigtiges. Den nødvendige kontrol hermed kan som i Finland etableres ved, at de pågældende virksomheder indgår en nærmere aftale med opkrævningsorganisationen, som giver denne mulighed for ved en statsautoriseret revisor at gennemgå bogføringen og lagerbeholdningerne.

Det skal afslutningsvis understreges, at man fra rettighedshaverside er indstillet på i videst muligt omfang at tilrettelægge administratio-

nen af undtagelserne i samråd med de berørte brugeres organisationer.«

Jeg kan henholde mig til det af organisationerne anførte.

Spørgsmål nr. 29:

»Hvor stor var grænsehandelen, før afgiften på 30 kr. blev fjernet i 1987?«

Svar:

Spørgsmålet har været forelagt Leverandørforeningen for Audio/Video-Bånd, der ved skrivelse af 4. december 1991 har oplyst, at salgstallet omkring det tidspunkt, hvor afgiften bortfaldt (1. april 1987), udgjorde følgende:

1. april 1986 til 31. marts 1987 – 1,5 mio. videobånd

1. april 1987 til 31. marts 1988 – 3,7 mio. videobånd

Foreningen skønner endvidere, at grænsehandelen i året 1. april 1986 til 31. marts 1987 var på ca. 1,5 mio. videobånd.

Jeg kan henholde mig til det af Leverandørforeningen for Audio/Video-Bånd oplyste.